

Vi är (starka) du och jag

Du reser dig upp och orden förvandlas till gyttja i din mun. Jag vågar inte vänta på ett svar. Istället biter jag mig i läppen, i ångestfylld panik. Bänken är hård mot rumpan men jag vågar inte resa mig upp. Aldrig någonsin kommer jag att erkänna ditt fullkomliga värde. Jag tvivlar på att du skulle bry dig om jag sade att jag älskar dig. I förbifarten. Utan förvarning. Om jag sitter kvar och ber dig sitta ner igen, kommer du då att stanna?

Vintern försvinner i asfalten runtomkring oss. Lera bildas i diken. Du förvrider det till något vackert och du vill visa det för mig. Du vill mitt bästa.

”Jag har också tänkt... jag tro-tror inte att vi kan vara vä-vänner län-längre.” Orden etsar sig fast i huvudet eftersom det är så oväntat. Jag sitter alldeles tyst, tvärtemot filmklichéernas ramar. Du stammar som en trasig LP-skiva och jag älskar fakta. Vi utgör en perfekt – och nästan oslagbar – enhet. När jag träffade henne var du den första att få veta. Rösten blev tillgjord av falsk iver för jag såg ju att du mådde dåligt – ändå spelade jag blind.

Skatorna kraxar morgonhest i träden. De breder ut sina svarta vingar. Du förvrider det till något melodiskt och du vill visa det för mig. Du vill mitt bästa.

Minns du hur jag av misstag hamnade ovanpå din kropp för några veckor sedan, mosade din näsa med min och råkade kyssa dig? Eller har du glömt – förträngt – det?

Jag minns det tydligt, smaken av dina läppar. Däremot har jag försökt sudda ut den lilla detaljen om att du stirrade på mig som om jag stuckit en kniv i din rygg. Inget har blivit sig likt sedan dess. Du har blivit kyligare än innan. Jag önskar att distansen mellan oss krympt - inte tvärtom.

Solen sticker i ögonen. Det är kvavt i luften, bänken är fuktig. Du förvrider det till något underbart och du vill visa det för mig. Du vill mitt bästa.

Jag retade dig för dina svagheter. Istället för att säga åt dig att ta tre djupa andetag och börja om från början, skrattade jag åt ordens klumpighet i din mun. Vi låg sida vid sida i gräset. Vi rörde vid varandras händer av misstag. Vi skrattade, men inte tillsammans. Långsamt kröp du djupare in i ditt skal och drog täcket över huvudet. Jag blev mer utåtriktad men din stamning gjorde mig oroad. Om jag bara bett dig börja om från början, varit lika öppen med mina känslor som du.

Kylan i dina ögon är påtaglig när läppen spricker. Världen har vänt åt fel håll. Du betraktar mig och säger ”Du behövde bara säga att du älskar mig.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren RD_ med Poeter.se id #39286 innehar upphovsrätten